

NAGYSZOMBAT

JERUZSÁLEMI UTRENYE

A hat zsoltárt (3, 37, 62, 87, 102, 142) után

Isten az Úr és megvilágosít minket. Áldott, aki az Úr nevében jó!

Tropár 2. hang

Az istenfélő József * levevén a fáról a te legtisztább testedet, * tiszta gyolcsba göngyölé ** és illatos szerekkkel ellátva új sírba helyezé.

Dicsőség...

Midőn leszállottál a halálhoz, halhatatlan Élet, * akkor megtörted a poklot istenséged fényével; * s midőn a holtakat is a mélységből feltámasztottad, * minden mennyei erők örvendezve kiálták: ** életadó Krisztus Istenünk, dicsőség néked!

Most és...

A kenethozó asszonyok előtt a sírnál megjelenő angyal ezeket mondá: * A kenetek a halottakat illetik. ** Krisztus az enyészettől idegen maradt.

Gyertyát osztanak a testvéreknek, és a szentsírtól kezdik a XVII. kathizmát verselni a hozzátartozó énekekkel. A zsoltárverseket a pap énekl.

I. STÁCIÓ

Áldott vagy te, Uram, * taníts meg engem a te igazságaidra!
Boldogok, kiknek útjuk feddhetetlen, kik az Úr törvényében járnak.

A 118. zsoltár versei után mintadallamra írt tropárok:

Élet létedre * sírba helyeztek, Krisztusom, * az angyalok serege pedig elámult, * dicsőítvén megalázkodásodat.

Boldogok, akik az ő bizonyosságait kutatják, és teljes szívükből keresik őt.

Hogyan halhattál meg, te, Élet? * Hogyan lakhatsz sírban? * Hiszen a halál országát megszüntetted, * és az alvilágból föltámasztod a halottakat.

Ám akik gonoszságot művelnek, nem az ő útjain jártak.

Magasztalunk téged, * Jézus Királyunk, * és tiszteljük a te sírodat és szenvedéseidet, * mert ezekkel mentettél meg minket az enyészettől.

Te rendelted parancsolataidat, hogy megtartsuk hűségesen.

Jézus Király, * ki a föld határait kimérted, * ma egy szűk sírban lakozol, * hogy a holtakat a sírokból föltámaszd.

Bárcsak arra irányulnának útjaim, hogy rendelkezéseidet megtartsam!

Jézus Krisztusom, * mindenség Királya! * Mi másnak a keresésére mentél az alvilágba, * mint hogy kiszabadítsd onnan az emberi nemet?

Akkor nem szégyenülök meg, ha ügyelek minden parancsodra.

A mindenség Uralkodóját * holtan látják, * és új sírba helyezik azt, * aki kiüríti a holtak sírjait.

Hálát adok neked, Uram, őszinte szívvel, mert igazságos ítéleteidet megtanultam.

Élet létedre * sírba helyeztek, Krisztus, * te pedig haláloddal legyőzted a halált, * és a világnak életet fakasztottál.

Rendkezéseidet megtartom, csak ne hagyj el túl sokáig!

A latrok között * gonosztevőnek soroltak téged, Krisztus, * és te mindnyájunkat megigazulttá téve * kiszabadítottál az ősi csábító fondorlataitól.

Hogyan őrzi meg helyesen az ifjú az útját? Ha igéidet megtartja.

Aki szépségére nézve * minden embernél ékeőbb, * alakját vesztett halott lett, * noha a mindenség természetét ő tette ékessé.

Teljes szívemből kerestelek, ne taszíts el parancsaidtól!

Hogyan viselheti el * az alvilág megjelenésedet? * Miért nem borul inkább * világosságod fénysugarától megvakultan homályba?

Szívembe rejtettem igéidet, hogy ne vétsek ellened.

Édes Jézusom, * üdvösséget adó világosságom, * hogyan kerülhetsz sötét sír mélyére? * Ó, felfoghatatlan és kimondhatatlan túrelmesség!

Áldott vagy te, Uram, taníts meg engem igazságaidra!

Megdöbben a szellemi rend, * a testnélküliek sokasága, Krisztus, *
a te felfoghatatlan * és kimondhatatlan eltemettetéseden.

Dicsőség...

Mint a mindenek Istenét, * éneklünk téged, Ige, * az Atyával és a
Szentlélekkel együtt, * és dicsőítjük a te isteni temetésedet.

Most és...

Boldognak hirdetünk téged, * tisztaságos Istenszülő * és híven
tiszteljük * Fiadnak és Istenünknek három napos sírban nyugvását.

Újra az első tropár:

Élet létedre sírba helyeztek, Krisztusom, * az angyalok serege pe-
dig elámult, * dicsőítvén megalázkodásodat.

Kis ekténia. Fennhangja az első stáció után:

Mert áldott a te neved és dicsőített a te országod: Atya és Fiú és
Szentlélek, most és mindenkor és örökkön örökké.

*A pap tömjénezi a Szent sirt és kezdjük a második stációt ugyanazon a dal-
lamon.*

II. STÁCIÓ

Méltán magasztalunk téged, * életadó Krisztus, * ki a kereszten
kitártad kezeidet * és az ellenség hatalmát összezúztad. *(kétszer)*

Kezeid teremtettek és alkottak engem, adj értelmet nekem, hogy
megtanuljam parancsaidat!

Méltó magasztalni téged, * mindenek Teremtője, * mert a te
szenvedéseid folytán megmenekülünk a szenvedéstől, * és az enyé-
szettől megszabadulunk.

Örvendeznek a téged félők, ha rám néznek, mert a te igéidben
nagyon bízom.

Megremegett a föld, * elrejtőzött a nap, * mikor a te soha nem
alkonyodó világosságod * testileg lenyugodott a sírba, Krisztus.

Felismertem, Uram, hogy ítéleteid igazságosak, és jogosan aláz-
tál meg engem.

Életadó álmod aludtál, * Krisztus, a sírban, * s az emberi nemet fölkeltetted * a bűn nehéz álmából.

Legyen hát irgalmasságod vigasztalásomra, szolgáltnak adott ígéd szerint!

Az asszonyok közül csak én szültem fájdalom nélkül, * amikor téged szültelek, fiam; * de most a te szenvedésed láttán elviselhetetlen a fájdalmam * – mondá a Szeplőtelen.

Szálljon reám könyörületed, hogy éljek, mert az én elmélkedésem a te törvényed!

Odafönn az égben * az Atyával elválaszthatatlanul együtt vagy, Krisztus, * idelent a földön viszont kiterített halottnak * látnak téged a szeráfok, és rettegnek.

Szégyenkezzenek a kevélyek, mert jogtalanul vétettek ellenem, én pedig parancsaidról elmélkedem!

A templom kárpitja * kettészakad keresztrefeszítésedkor, Ige, * s még az égitestek is elrejtik világosságukat, * mikor a föld alatt rejtőzöl, te Nap!

Térjenek vissza hozzám a téged félők, és akik bizonyágaidat ismerik!

Ki hajdan kézíteséddel * hoztad létre a földkerekséget, * mint halott a föld alá kerültél. * Remegj, ég, e csoda előtt!

Szívem legyen feddhetetlen a te rendelkezéseidben, hogy meg ne szégyenüljek!

Te, aki az embert kezdeddel alkottad, * föld alá kerültél, * hogy mindenható erőddel feltámaszd * elbukott állapotukból az embereket.

Sóvárog a lelkem üdvösséged után, nagyon reménykedem a te ígédben.

Jertek, zengjünk szent sirató éneket * a halott Krisztusnak, * mint egykor a kenethozó asszonyok, * hogy velük együtt hallhassuk majd mi is: Örvendjete!

Szemeim elpednek beszédeidért, mondván: Mikor vigasztalsz meg engem?

Valóban te vagy, Ige, * ama ki nem üríthető illatszer, * azért a kenethozó asszonyok neked, az élőnek, * halottat megillető illatszert vittek.

Mert olyanná lettem, mint aszott tömlő a dérben, rendelkezéseidről meg nem feledkeztem.

Eltemetve összezúzod, Krisztus, * az alvilág birodalmát, * halállal pedig megsemmisíted a halált, * és az enyészettől megszabadítod az embereket.

Dicsőség...

Kezdetnélküli Atyaisten, * veled egy-örökéletű Ige és Szentlélek, * az igazhitű uralkodók jogarát, * erősítsd meg, mint jóságos, az ellenség ellen.

Most és...

Ki az életet szülted, * szeplőtelen tisztaságú Szűz, * tartsd távol az egyháztól az egyenetlenséget * és mint jóságos, adj békességet!

Mindkét kar együtt ismétli az első tropárt:

Méltán magasztalunk téged, * életadó Krisztus, * ki a kereszten kitártad kezeidet * és az ellenség hatalmát összezúztad.

Kis ekténia a következő fennhanggal:

Mert szent vagy és a dicsőség kerubjainak trónján nyugszol, és néked dicsőítést zengünk, kezdet nélküli Atyáddal s legszentebb, jóságos és elevenítő Lelkeddel együtt, most és mindenkor s örökkön örökké.

A pap újra tömjénezz és kezdődik a harmadik stáció.

III. STÁCIÓ

Mintadallamra írt tropárok.

Minden nemzetek éneklük * a te eltemettetésedet, Krisztusom.

Tekints reám és irgalmazz nekem, azok ítélete szerint, kik nevedet szeretik!

Levett a keresztről az Arimateai, * és sírba helyez téged.

Lépteimet irányítsd szavaid szerint, és semmiféle gonoszság ne legyen úr rajtam!

Kenethozó asszonyok mentek hozzád, Jézus, * hogy kenetet vigyenek neked jó szívvel.

Ments meg engem az emberek rágalmaiktól, és megtartom parancsaidat!

Jöjjön minden teremtmény, * zengjünk temetési éneket a Teremtőnek!

Ragyogtasd arcodat szolgáladra, és taníts meg engem igazságaidra!

A kenethozó asszonyokkal együtt * kenjük meg mi is az élőt, mint halottat!

Szemeimből patakok áradnak, mert nem tartottam meg törvényedet.

Háromszorosan boldog József, * temesd el az életadó Krisztus testét!

Igaz vagy, Uram, és ítéleteid egyenesek.

Akiket ő mannával táplált, * azok sarkukat emelték a Jótevőjük ellen.

Bizonyságaid igazságot írnak elő, nagyon is igazat.

Akiket ő mannával táplált, * azok most epét és ecetet adnak az Üdvözítőnek.

Bizonyságaid igazság mindörökké, tégy értelmessé, és élni fogok!

József Nikodémussal * a végtisztességet megadva eltemeti a Teremtőt.

Teljes szívemből kiáltottam, hallgass meg engem, Uram, a te igazságaidat keresem.

Életadó Üdvözítő, * dicsőség a te erődnek, mely legyőzte az alvilágot.

Hozzád kiáltottam, szabadíts meg engem, és megőrzöm bizonyosságaidat!

A Szeplőtelen holtan látott téged, Ige, * és anyai fájdalommal megsiratott.

Dicsőség...

Szentháromság egy Isten, * Atya, Fiú, Szentlélek, irgalmazz e világnak!

Most és...

Fiad feltámadását meglátni * méltass minket Istenszülő Szűz!

Nyomban utána:

Elővers: Áldott vagy te, Uram, * taníts meg engem a te igazságaidra! (Zsolt 118,2)

Az angyalok gyülekezete elámult, * látván, hogy te Üdvözítőnk, * a holtak közé számíttatol, * s hogy a halál erejét megtörted, * s Ádámot is * magaddal fölemelted, * s a pokoltól * megszabadítottál mindenkit.

Miért vegyítitek * bánatos könnyekkel * a drága kenetet, ó, tanítványok? * Hisz a síron tündöklő angyal * a kenethozó asszonyoknak kijelenté: * Lássátok az üres sírboltot, * és értsétek meg, * hogy az Üdvözítő * feltámadt a sírból.

Korán reggel * a kenethozók könnyezve * siettek a te sírodhoz, * de eléjük állt az angyal és örvendezve mondá: * A kesergés ideje elmúlt, ne sírjatok; * de a föltámadást * az apostoloknak hirdessétek!

A kenethozó asszonyok * eljövén a te sírodhoz, Üdvözítőnk, * és siránkoznak, * az angyal pedig szólván hozzájuk, mondá: * Mit keresitek az élőt a holtak között? * Ő mint Isten * föltámadt a sírból.

Dicsőség...

Imádjuk az Atyát * s a Fiút és a Szentlelket, * az egyvalóságú * Szentháromságot, * a szeráfokkal kiáltván föl: * Szent, szent, * szent vagy Uram!

Most és...

Életadót szülvén, ó, Szűz, * Ádámot a bűntől megtisztítottad, * s Évának gyötrelém helyett * örömet ajándékoztál; * az élettől eleseteket pedig * arra ismét méltókká tette * a tőled megtestesült * igaz Istenember.

Alleluja! * Alleluja, alleluja! * Dicsőség néked Isten!

Kis ekténia, a következő fennhanggal:

Mert te vagy, Krisztus Istenünk, a békesség királya, és neked dicsőítést zengünk, kezdet nélküli Atyáddal...

Kathizma 1. hang

József kikérve a te drága testedet Pilátustól, * tiszta gyolcsba göngyölte és jó illatú balszarnokkal megkenvén, új sírba helyezte. * Ezért a hajnalban érkező kenethozó asszonyok fölkiáltottak: * Mutasd meg nekünk, Krisztus, *' mint előre megmondtad, a föltámadást!

Dicsőség...

Mutasd meg nekünk Krisztus, *' mint előre megmondtad, a föltámadást!

Most és...

Megrémültek az angyali karok, * látván az atya keblen lakót, amint sírba tétetik halottként, * Őt, a Halhatatlant az angyali rendek környezik * és az alvilágban levő halottakkal együtt dicsőítik, *' mint Teremtőt és Urat.

50. zsoltár után Kánon, 6. hang

I. ÓDA

Ki hajdan a tenger hullámával borította el az üldöző zsarnokot, * azt a megszabadítottak utódai a sírba juttatták, * mi pedig az akkori leányzókkal éneklünk az Úrnak: * Mert dicsőségesen megdicsőült

III. ÓDA

Ki a vizekre alapítottad a föld kerekiségét, * látván téged teremtményeid a vesztőhelyen függni, * nagy rémület szállta meg őket: * és így kiálltottak: * Nincs más szent kívüled, Uram!

Kathizma. Mintadallam. 1. hang

A te sírodat őrző katonák, Üdvözítőnk * a megjelenő angyal fényétől holtta meredtek, * ki hírül adta az asszonyoknak a te föltámadásodat. * Azért mi dicsőítünk téged, mint az enyészet legyőzőjét, * és néked hódolunk, * mint a sírból föltámadt egyedüli Istenünknek.

IV. ÓDA

Kereszthalálig vállalt önkiüresítéseted előre látván Habakuk, * megborzadva kiáltott fel: * Te az erők hatalmát megtörted, Jóságos, * és az alvilágban levőknek örömhírt mondtál, mint mindenható.

V. ÓDA

Köztünk való kegyes megjelenésedről elmélkedve, Krisztus, * Izaiás el nem homályosuló világosságot látott feltündökleni, * és az éjszakából fölvirradva így kiáltott: * „Föltámadnak a holtak, * és fölélednek a sírban levők”, * és mindazok, kik a földben vannak, örveznek.

VI. ÓDA

Bezárta magába, de nem emésztette meg a cethal gyomra Jónást, * ki, mikor a szörnyetegből, mint hálósobából előjött, * Neked, a szenvedőnek és eltemetettnek előképe lett, * és megmondta az őrségnek: * Hiábavaló a hazugságtok, * mert az irgalmat otthagytátok!

Konták, 2. hang

Halottként látható az, ki a mélységet lezárta, * s illatszeres gyölcsba begöngyölve * a Halhatatlan halottként sírba kerül. * Asszonyok jöttek őt balzsamokkal ellátni, * és ők keservesen sírva így kiáltanak. * Ez az a legáldottabb szombat, * melyen Krisztus fölébredve harmadnap föltámad.

VII. ÓDA

Kimondhatatlan csoda! * Ki a kemencében a szent ifjakat megszabadította a lángoktól, * most halottként sírba kerül * a mi üdvösségünkért, kik így éneklünk: ** Áldott vagy te, megváltó Istenünk!

VIII. ÓDA

Rémülj meg, ég, és rendüljenek meg a föld alapjai, * mert a magasságbelit a holtak közé számítják, * és szűkös sírba helyezik. * Őt áldjátok, ifjak, * papok, énekeljétek, * és népe magasztalja mindörökké!

IX. ÓDA

Ne sirass engem, ó Anya, * látván mag nélkül méhedben fogant * Fiadat a sírban; * mert feltámadok, * és megdicsőülök, * s mint Isten dicsőségbe emelem fel azokat, * kik téged hittel * és szeretettel * szünet nélkül magasztalnak.

DICSÉRETI SZTIHIRÁK

2. hang

Ma a sír tartja magában a teremtmények fenntartóját, * egy kő fedí be azt, ki erényével elborította az eget. * Alszik az élet, és a pokol reszket, * Ádám pedig megszabadul bilincseitől. * Dicsőség a te gondviselésednek, Istenünk, * mellyel beteljesítettél mindent, * örök szombati nyugalmat ajándékozván nekünk *' a te halottaidból való legszentebb föltámadásoddal!

Minő látványban lehet részünk! * Mi ez a nagy nyugalom ma? Az örökkévalóság királya, * aki szenvedésével teljesíté az üdv gondozást, a sírban tölti a szombatját, * új szombatot ajándékozva nekünk. * Neki énekeljük tehát: * Kelj fel Isten, íteld meg a földet, * mert te uralkodsz mindörökké, *' és nálad van a mérhetetlen nagy irgalom!

Jertek, nézzük meg a mi Életünket, * aki sírban nyugszik, hogy a sírokban levőket életre keltse! * Jertek, és a prófétával kiáltunk Istenünknek, * akit ma Júda törzséből előttünk szunnyadva látunk: * Lefeküdtél nyugodni, mint az oroszlán, * ki költ majd fel téged, Király? * Ébredj fel önmagadtól, * ki önként adtad magadat halálra érettünk! *' Urunk, dicsőség néked!

6. hang

Elkérte József Jézus holttestét * és saját új sírjába helyezé; * mert neki a sírból, mint palotából kellett kiszállnia. * Ki megtörted a halál hatalmát, * és az embernek megnyitottad a Paradicsom kapuit. * Uram, dicsőség néked!

Dicsőség... 6. hang

A mai nap előképét mutatta a nagy Mózes, * amikor titokzatosan erre utalt: * „És megáldotta Isten a hetedik napot”; * mert ez az áldott szombat, * ez a megnyugvás napja, * melyen az Isten egyszülött Fia minden munkájától megpihent, * mert midőn gondviselészerű halálát elszenvedte, * a szombati nyugalmat testileg megtartotta, * de aztán visszatért arra, ami előbb volt, * nekünk föltámadásával örök életet ajándékozva, *' mint egyetlen jóságos és emberszerető.

Most és...

Áldásteljes vagy te, Istenszülő Szűz, * mert a tőled megtestesült a poklot meghódítá; * Ádámot visszahívta, * az átkot megszüntette, * Évát fölszabadította s a halált holtta tette, * és bennünket új életre ébresztett. * Azért énekelve kiáltjuk: * Áldott vagy, Krisztus Istenünk, * ki ezeket így akartad, dicsőség néked!

NAGY DOXOLOGIA

Dicsőség a magasságban Istennek, * és békesség a földön, jóakarát az emberekben! * Dicsérünk téged, áldunk téged, imádunk és dicsőítünk téged. * Hálát adunk néked a te nagy dicsőségedért, Urunk, mennyei Királyunk! * Mindenható Atyaisten, egyszülött Fiú, Úr Jézus Krisztus és Szentlélek Úristenünk! * Isten Báránya, az Atyának Fia, * ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk; * ki elveszed a világ bűneit, fogadd el a mi imádságainkat; * ki ülsz az Atyának jobbján, könyörülj rajtunk; * mert egyedül te vagy szent, * te egyedül Úr, * Jézus Krisztus, az Atyaisten dicsőségére. Amen!

Mindennap áldunk téged és dicsérjük nevedet örökké és mindörökkön-örökké. * Add Urunk, hogy e napon minden bűntől megőrizzük magunkat! * Áldott vagy te Urunk, atyáinknak Istene! * dicséretes és dicsőséges a te neved mindörökké. Amen. * Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, * amint tebenned bízunk! * Áldott vagy te, Urunk, taníts meg minket a te igazságaidra! * Áldott vagy te, Uralkodó, oktass bennünket a te igazságaidra! * Áldott vagy te, Szent, * világosíts meg minket a te igazságaiddal! * Uram, menedékünk voltál nekünk nemzedékről nemzedékre.

Én mondám: * Uram irgalmazz nekem és gyógyítsd meg az én lelkemet, mert vétkeztem teellened.

Hozzád menekülék Uram, taníts meg engem, hogy a te akarodat cselekedjem, * mert te vagy az én Istenem, * mert nálad van az életnek forrása, * és a te világosságodban látjuk meg a világosságot. * Nyújtsd kegyelmedet a téged ismerőknek!

Szent Isten, szent Erős, szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk!
(háromszor)

Dicsőség... most és...

Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk! Szent Isten, szent Erős,
szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk!

Háromszorszent éneklése közben körmenet.

Az istenfélő József * levevén a fáról a te legtisztább testedet, * tiszta gyolcsba göngyölé ** és illatos szerekkel ellátva új sírba helyezé.

A prófétai olvasmány tropárja, 2. hang

Ki a világ határait összetartod, Krisztus, * megengedted, hogy a sírbolt tartson fogva téged, * azért, hogy az alvilágba bukástól megváltsd az emberiséget * és halhatatlan életre ébressz bennünket, * mint halhatatlan Isten!

Prokimen. 4. hang

Kelj föl, Uram, segíts meg minket, * és /: szabadíts meg minket a te nevedért!

Elővers: Isten, fülünkkel hallottuk, atyáink adták tudtul nekünk művedet, melyet az ő napjaikban, a régi napokban cselekedtél.

Ovasmány: Ez 37, 1-14

Az Úr keze reám ereszkedett, és kivezetett az Úr Lelke által, és letett egy mező közepén, mely tele volt emberi csontokkal. És körülvitt engem mellettük mindenfelé; igen sokan voltak szerte a mezőn, és teljesen ki voltak száradva. Ezt mondta nekem: Emberfia, vajon életre kelnek-e még ezek a csontok? És mondtam: Uram, Istenem! Te tudod! Ő erre azt mondta nekem: Prófétálj ezekről a csontokról, és mondjad nekik: „Ti száraz csontok, halljátok meg az Úr igéjét! Így szól az Úr Isten a csontokhoz: íme én megadom nektek az élet lehetét, hogy életre keljete! És izmokat adok reátok, húst növesztek rajtatok, bőrrel vonlak be, és lelket adok nektek, hogy éljete, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!” Erre én prófé-

táltam, amint nekem megparancsolta. És miközben prófétáltam, amint nekem az Úr megparancsolta; íme, zaj támadt és moraj, és egyik csont a másikhoz közeledett, mindegyik az ő izületéhez. És íme azt láttam, hogy ín és hús került rájuk, és bőr vont be azokat, de lelkük nem volt. És mondotta nekem: Prófétálj a léleknek; emberfia, jövendölj, és mondd az éltető leheletnek: „így szól az Úr Isten: A négy égtájról jöjj elő, lélek, és fújj ezekre a megholtakra, hogy új életre keljenek! És prófétáltam, amint nekem megparancsolta; és beléjük szállt a lélek, és életre keltek; és talpra álltak, mint valami nagy sereg. És mondotta nekem: Emberfia, ezek a csontok Izrael egész házanépe. Ők azt mondják: „Kiszáradtak csontjaink, elveszett a reménységünk, szétestünk!” Azért jövendölve mondjad nekik: így szól az Úr Isten: íme én megnyitottam sírhantjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem, és elvezetlek titeket Izrael földjére. Majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor megnyitom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! Belétek oltom lelkemet, és életre keltek, és letelepítetek benneteket földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr szólottam és meg is cselekedtem – ezt mondja a felséges Úr.

Prokimen. 7. hang

Kelj fel, Uram, Isten, * emeld föl kezedet, * ne feledkezzél el végképp szegényeidről!

Elővers: Hálát adok neked. Uram, teljes szívemből, elbeszélem minden csodádat.

Apostol: 1Kor 5,6-8

Testvérek! Nem tudjátok-e, hogy egy kevés kovász az egész tésztát erjedésbe hozza? Távolítsátok el a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, amint hogy kovásztalanok vagytok! Mert a mi húsvéti bárányunk, Krisztus, érettünk lett föláldozva. Ünnepejünk tehát, de ne régi kovással, sem a rosszaság és gonoszság kovászával, hanem egyenes lélekkel és az igazság kovásztalan kenyérével!

Gal 3,13-14

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, amikor átokká lett értünk, mert írva van: Átkozott mindaz, aki fán függ. Így szállt az Ábrahámnak szóló áldás Krisztus Jézus által a pogányokra is, hogy a hit által elnyerjük a Lélek ígérését.

Alleluja 5. hang

Elővers: Keljen föl az Isten, és széledjenek el az ő ellenségei, és fussanak orcája elől, kik őt gyűlölik!

Elővers: Mint elenyésszik a füst, enyésszenek el, mint elolvad a viasz a tűz színe előtt.

Elővers: Úgy vesszenek el a bűnösök Isten színe elől, és az igazak vigadjanak!

Evangelium: Mt 27, 62-66

Másnap, vagyis a készület napjának elmúltával a főpapok és az írástudók egybegyűltek Pilátusnál, és így szóltak: „Uram, emlékszünk rá, hogy az a csaló még életében azt állította: »Három nap múlva feltámadok«. Parancsold hát meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy odamenjenek tanítványai, és ellopják, aztán azt mondják a népnek: »Feltámadt a halottak közül.« Ez utóbbi csalás rosszabb lenne az előbbinél.” Pilátus azt mondta nekik: „Van őrségeitek, menjetek, őrizzétek, ahogy tudjátok!” Erre elmentek, lepecsételték a követ, és őrséget állítottak a sírhoz.

Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek, most és mindenkor és örökkön örökké. Amen.

Uram, irgalmazz! Uram, irgalmazz! Uram, irgalmazz!

Szent atyáink imái által, Úr Jézus Krisztus Istenünk, könyörülj rajtunk!

Amen.